

Poslovni broj: UsII-394/18-7

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Garešnice, Garešnica, Vladimira Nazora 20a, koju zastupa radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i uvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/57, urbroj: 376-10-18-16 od 21. kolovoza 2018.
- II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 81793146560 da zainteresiranoj osobi Gradu Garešnica, Garešnica, Vladimira Nazora 20a naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana.
- III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem je utvrđeno da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) tužitelj u ovom sporu infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama poblje označenim u izreci osporenog rješenja. Utvrđuje se da Grad Garešnica ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta i obvezuje se HT da u roku od 10 dana od primitka rješenja plati Gradu Garešnici naknadu za pravo puta iz navedenog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo i to članka 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama kada je zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine koje u zemljišnim knjigama nisu upisane kao vlasništvo zainteresirane osobe već su potvrdama zainteresirane osobe potvrđene kao nerazvrstane ceste i javne površine. U bitnome osporava dokaznu snagu potvrda, te navodi da se naknada za pravo puta ne može uopće utvrditi za nekretnine koje su nerazvrstane ceste jer da se na

nerazvrstanoj cesti ne mogu stjecati stvarna prava osim prava služnosti i prava građenja, te da je obveza općina i gradova nerazvrstane ceste upisati u zemljišne knjige kao i da su javne površine, javna dobra u općoj uporabi sposobna biti objektom prava vlasništva, a u postupku nije dokazano da je zainteresirana osoba njihov vlasnik već da njima upravlja, a da samo vlasnik javnog dobra ima pravo na naknadu za pravo puta. Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je neosnovan prigovor tužitelja da se na nerazvrstanim cestama ne može zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, budući da iz presude Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-166/18 proizlazi suprotno. Navodi da se, sukladno stavu Suda, odredba članka 101. Zakona o cestama na koju se poziva tužitelj odnosi se na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu koja je propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Ističe da dodatno prema stavu suda iz navedene presude odredbom članka 6. stavka 2. točke e) Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik) je propisano da se naknada za pravo puta obračunava i za ceste iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na cestu u vlasništvu zainteresirane osobe na kojima se nalazi elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema – dalje: EKI tužitelja. Ističe da je Sud u svojoj presudi UsII-8/17 istakao da zemljišnoknjižno stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva na nerazvrstanim cestama koje su Zakonom o cestama ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave na čijem području se nalaze te je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine. Navodi da je tuženik upravo tako postupio te je u točki II. osporavanog rješenja utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta, nekretnine navedene u potvrdi Bjelovarsko-bilogorske županije, Grada Garešnice, Upravnog odjela za gospodarstvo i opće poslove, klasa: 340-09/18-01/02, urbroj: 2123/01-03-18-2 od 2. svibnja 2018., koja sadrži podatke o k.č. na kojima se nalaze nerazvrstane ceste Grada Garešnice kao i podatke o konkretnim nerazvrstanim cestama odnosno javna dobra u općoj uporabi i vlasništvu Grada Garešnice. Ističe da je potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija, odnosno iz jedinstvene baze podataka o nerazvrstanim cestama na području Grada Garešnice te se kao takva smatra javnom ispravom temeljem članka 159. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Isto tako navodi da tužitelj tijekom postupka nije osporavao podatke navedene u potvrdi. Vezano za naknadu za pravo puta na javnim površinama ističe da je temeljem članka 3. stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu utvrđeno da javnim površinama upravlja zainteresirana osoba. Navedeno proizlazi i iz stava Suda iz presude UsII-106/17.

Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu navodi da je rješenje tuženika doneseno u ponovnom postupku u izvršenju presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-335/17 od 29. ožujka 2018., kojim je poništeno djelomično rješenje tuženika od 25. listopada 2017. te je kod donošenja rješenja u ponovnom postupku tuženik bio vezan pravnim shvaćanjem suda i primjedbama suda u pogledu postupka. Ističe da je osnovana bila primjedba suda da u postupku nije nedvojbeno utvrđeno da bi sve nekretnine koje su obuhvaćene u točki I. izreke poništenog rješenja bile u vlasništvu zainteresirane osobe. Ističe da je zainteresiranoj osobi upravo priznata naknada za pravo puta za nekretnine za koje je tuženik provedenim dokazima utvrdio da su u vlasništvu zainteresirane osobe. Naime, tuženik je u postupku proveo dokaze iz kojih se nedvojbeno može utvrditi da su

nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe prema evidenciji nadležnog suda na ZIS aplikaciji (točka I. izreke rješenja), odnosno prema službenim evidencijama zainteresirane osobe javnim ispravama potvrdama (točka II. do IV. izreke rješenja). Zainteresirana osoba kao dokaz u upravnom postupku podnijela je potvrde svog upravnog tijela o činjenicama o kojima tijelo vodi službene evidencije, a kojima je dokazala da su nekretnine u tim potvrdama nerazvrstane ceste koje se na nad stupanja na snagu Zakona o cestama koriste za promet vozilima i da svatko može slobodno ih koristiti na način i pod uvjetima određenim Zakonom o cestama i drugim propisima i nisu razvrstane kao javne ceste u smislu Zakona o cestama ili su javne površine kojima u okviru obavljanja komunalne djelatnosti upravlja podnositelj zahtjeva i da je na dan njihovog uređenja, odnosno dan kada podnositelj zahtjeva njima upravlja dan stupanja na snagu Zakona o komunalnom gospodarstvu koja je sastavni dio točke III. izreke osporavanog rješenja ili preuzete u vlasništvu zainteresirane osobe na temelju članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi („Narodne novine“ 90/92.) koja je sastavni dio točke IV. izreke osporavanog rješenja. Ovakve isprave kao valjan dokaz cijenio je Visoki upravni sud u presudama UsII-6/17 od 25. siječnja 2018. i UsII-72/17 od 6. rujna 2017. Isto tako posve je neosnovan tužbeni navod da bi jedinica lokalne samouprave bila u obvezi nerazvrstane ceste upisati u zemljišne knjige. Poziva se na odluku Ustavnog suda U-I-6326/11 od 7. veljače 2017. „Narodne novine“ 23/17 prema kojoj javnopravni subjekt kao stjecatelj po samom zakonu nema obvezu uknjižiti svoje pravo vlasništva odnosno izostanak uknjižbe ne znači da vlasništvo nije stečeno. Isto tako smatra potpuno neosnovan navod da nema pravo na naknadu za pravo puta u odnosu na nekretnine koje su javne površine. Poziva se na presudu ovoga Suda poslovni broj: UsII-106/17 u kojoj sud iznosi stav o pravu jedinice lokalne samouprave na naknadu za pravo puta kada upravlja javnim dobrom u općoj uporabi ustvari javnim površinama. Napominje da su javne površine dakle nekretnine u konkretnom slučaju stupanjem na snagu Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ 68/18.) komunalna infrastruktura u smislu članka 59. i članka 60. i javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu zainteresirane osobe od dana uređenja odnosno izgradnje komunalne infrastrukture. Prema svemu zainteresirana osoba je i vlasnik konkretnih nekretnina pa i s te osnove može zahtijevati naknadu za pravo puta. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavak 6. ZEK-a kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretnini iz članka 27. stavak 1. ZEK-a, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visinu naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

Ovaj Sud ne nalazi osnovani prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije nedvojbeno utvrdio da je zainteresirana osoba na dan podnošenja zahtjeva bila vlasnikom svih nekretnina. U odnosu na nekretnine na koje se tužitelj poziva u tužbi valja istaknuti da se tuženik osnovano poziva na odredbe Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) kojim je u odredbi članka 101. stavak 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Dakle, prema odredbi Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi.

Što se tiče prigovora da je tuženik neosnovano priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za pravo puta na javnim površinama valja istaći da su nekretnine na kojima je priznato zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za pravo puta u naravi javne površine te u smislu članka 3. stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu njima upravlja zainteresirana osoba. Stoga i prema ocjeni ovoga Suda pravilno tuženik pri utvrđivanju visine naknade za pravo puta u osporavanom rješenju uzeo u obzir i javne površine navedene u potvrdi Bjelovarsko-bilogorske županije, Grada Garešnica, Upravnog odjela za gospodarstvo i opće poslove od 2. svibnja 2018. s popisom katastarskih čestica na području zainteresirane osobe kojim zainteresirana osoba upravlja temeljem članka 3. stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ 36/95., 136/15.) u okviru obavljanja komunalne djelatnosti. Radi osiguranja cjelovitosti i sigurnosti EKI što je nesporno u javnom interesu i pravične ravnoteže između ovog cilja i ograničavanja prava trećih ustanovljavanjem prava puta, potrebno je tumačiti odredbu članka 29. ZEK-a na način da se pod pojmom opće dobro razumijeva i javno dobro u općoj uporabi.

Slijedom navedenog valjalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) presudi kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tarifnog broja 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovorna na tužbu uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. presude) utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu 20. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	12.3.2019. 8:24:49	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/126	-04	
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	Spla	0

d2233830